

at der er nogle ting at arbejde på. Så er det også dejligt at kunne se hverdagens eksempel på, at der er fædre, der rent faktisk går ind og bruger mulighederne. Så man må sige, at det jo er et godt bevis på, at vi er på rette vej.

Kl. 15:21

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Pernille Vigsø Bagge.

Kl. 15:21

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Det er et erklæret mål for regeringen, at mændene skal tage en større del af barselorloven, for at kvinderne ikke skal tage nær så meget barselorlov, og for at der bliver en mere ligelig fordeling af arbejdet i hjemmene og i forhold til arbejdsmarkedet.

Hvordan kan det være opfyldt efter 7 år, når vi ikke har set nogen resultater, der fremmer det her – tværtimod?

Kl. 15:22

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 15:22

Erling Bonnesen (V):

Jamen jeg synes jo faktisk også, at vi begynder at se nogle resultater. Vi skaber mulighederne og rammerne, men vi pålægger ikke nogen, at man skal fordele det sådan eller sådan. Det er jo lige præcis det personlige ansvar og den personlige frihed; det er jo i familierne selv, at man bedst kan planlægge sine egne forhold. Vi skaber mulighederne, og der kan vi jo se, at flere og flere benytter sig af dem, og det glæder mig da.

Kl. 15:22

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Anne-Marie Meldgaard.

Kl. 15:22

(Ordfører)

Anne-Marie Meldgaard (S):

Ligestillingen fylder efterhånden – og heldigvis – meget i den offentlige debat. Og det er sådan set kun godt, for ligestillingen i Danmark halter gevaldigt på en række områder.

I den redegørelse, som vi behandler her i dag, bruges der faktisk adskillige sider på at opremse, hvad der bør gøres på de enkelte ministerområder, og det er jeg ikke særlig imponeret over. Jeg vil hellere vide, om der også er kommet reel ligestilling ud af det, både i ministerierne, og når det gælder lovudformningen.

Redegørelsen er også et meget godt bevis på min tese om, at regeringen er blevet offer for no-

get meget velkendt, nemlig at den ikke kan se skoven for bare træer. Der er så mange uligheder mellem mænd og kvinder i de danske samfund, at regeringen er blevet blind for de faktiske problemer. Det er problemer, som handler om, at kvinder sakker bagud på arbejdsmarkedet, at kvinder sakker bagud med hensyn til løn, pension og karriere. Det er problemer som det, at der stadig er kvinder, der tager det største slæb med hjem og børn.

Vi tror, det er sådan, fordi vi som samfund, som lovgivere, ikke udnytter de muligheder, vi har for at sikre mænd og kvinder reel ligestilling. Der findes nok ikke ret mange danskere, der for alvor mener, at det ene køn er mere værd end det andet; at det store løngab mellem mænd og kvinder er et udtryk for, at mænd er mere værd end kvinder; at kvinder egner sig bedst til at lave mad og løbe rundt med støvsugeren – og heldigvis for det.

Derfor undrer det mig også meget, at regeringen på alle måder går i bakgear, når det handler om at gøre noget, der for alvor kunne dæmme op for det her. Regeringen lægger armene over kors og vil ikke være med.

Det gælder f.eks. en ligestillingskommission. En ligestillingskommission ville netop kunne hjælpe os med at se skoven for bare træer. Den ville kunne arbejde med alle de områder og alle de niveauer i Danmark, hvor ligestillingen udebliver, hvor der ikke er lige rettigheder mellem mænd og kvinder, og hvor ét køn honoreres højere end et andet. Ja, man kunne faktisk mistænke regeringen for ikke at turde, for det ville jo betyde, at regeringen skulle gøre andet og mere end at reducere ligestillingen til tomme paroler om valgfrihed og flotte pjecer på glittet papir.

Regeringens optagethed af valgfrihed er det, der for alvor spænder ben for en ordentlig indsats her. Regeringen opfatter ethvert tiltag som et angreb på den forherligede valgfrihed. Vores tiltag er ikke et angreb på regeringen; det er faktisk et forsøg på for alvor at gøre op med de urmeligheder, man bliver udsat for i Danmark alene på grund af sit køn.

At høje hæle er svære at få øje på i bestyrelseslokalerne, er en kendsgerning; her er kvinder nærmest ikkeeksisterende. Vi har for nylig set tal, der viser, at det i de store virksomheder kun er hvert tiende bestyrelsesmedlem, der går med stiletter.

Det har Socialdemokraterne en meget klar løsning på: Vi har nemlig foreslået, at man indfører kvoter, så vi kan gentage den succes, der er